

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. sušca 1901.

Leto II.

Orjaki na Ajdni. *)

(Gorenjska pravljica.)

Kjer Karavank vrhovi sivi
ponosno dvigajo se v zrak,
na gori, ki se zove Ajdna,
sezidal grad si je orjak.

Orjak je, mož desetkrat večji
in silnejši od nas ljudi,
na Ajdni živel s hčerko svojo,
(tako pri nas se govori).

Od hriba stopil je do hriba,
en sam korak, in bil je tam,
se nagnil je nad reko Savo,
vodico zjutraj pil je tam.

Zajemal s korcem jo velikim
in pil in pil; za hčerko še,
da si umije bele roke,
mož korec poln zajel je je . . .

A ona šetala se zjutraj
po travnikih je pisanih
in všeč ji bilo je na polju,
po njivah s plugom risanih . . .

Vračaje se od izprehoda
k očetu nekdaž stekla je:
„Črvička čudnega sem našla
na travniku“, mu rekla je.

„Domov poneseva ga, atej,
kako je lep črviček, ej! —
Po zemlji koracal je urno
in travo grizel, lej, poglej!“

Pa zmajal z véliko je glavo
orjak, nje oče, in dejal:
„To ni črviček, ljubo dete,
brž nesi ga nazaj do tal!

To kosec je, ki travo reže,
da z njo živinico redi,
ni, da bi z njim se ti igrala
v dolino brž ga nesi mi!“

* * *

Možiček, v strahu trepetaje,
bil skoraj zopet je na tleh
in vse povedal, kar je videl
in slišal pri orjakihih teh.

In pravijo, da v gori Ajdni
še vedno grad visok stoji,
a nihče vanj ne more priti,
orjakov pa že davno ni.

Vida.

*) Blejska Dobrava.